

לא פיסית. הוא ניגש לטלפון הציבורי שכבית החולים וטלפן לבעלה של מיכל, שוקי. הודעת האימים נמסרה לבעל הטלפון.

רק מי שמאמין בעין הרע, יוכל להבין מה קרה. מיכל היתה יצור מושלם ביותר

לכל אחד התפקיד שלו. וזה עבר נהדר. עכשיו היה הקצר הנורא הזה, והמעגל החשמלי נפרץ. אני לא רואה שום דבר שזה יחזור להיות כמו שזה היה בלי מיכל, בלי הבריחות שלה, הצחוק שלה, החיוך שלה ושימחת החיים. דפנה מפסיקה אותה. היא חוששת שבעיתון יכתבו על מיכל כמו שכתובים על כל האנשים שמתו. מיכל היתה כליך מיוחדת, ועכשיו אנשים זרים שיקראו את העיתון יחשבו שהנה, עוד פעם חברים מספרים רק את הדברים הטובים. החברה השניה, דליה, יושבת על

מיכל היתה לטלפון הציבורי שכבית החולים וטלפן לבעלה של מיכל, שוקי. הודעת האימים נמסרה לבעל הטלפון. שולמית ויוסף לפיד ישבו בבית כשהגיע החתן ואמר שמכל איננה. אפילו שני הילדים האחרים לא היו בבית כדי להיות לצידם כשהגיעה היריעה המרה. איך היה בצבא ומירב ישנה בבית של חברה. שולמית וטומי לפיד נסעו עם חתנם לבית החולים. אבל היה כבר מאוחר מדי.

מיכל היתה הייצור המושלם ביותר שהכרתי. אומר הקריקטוריסט קריאל (רוש) גרוש, שהוא ידיד המישפחה. אני יודע שתמיד אומרים דברים טובים על אדם אחרי שהוא מת. אבל על הילדה הזאת כולם אמרו תמיד את הדברים הכי טובים בעולם גם כשהיתה חיה.

כשגרנו בלונדון, אשתי ואני, הגיעה לשם מיכל לבלות כמה חודשים. היא לא גרה אצלנו, אבל ראגנו לראות אותה יום יום, במשך כל התקופה. אולי זה אומר מה הרגשנו כלפיה. גם אחרי שנישאה ועברה לגור עם בעלה, המ שכנו לראות אותה, לפחות פעם בשבועיים.

היו להם נישואין כמו באגדות. לא רואים דברים כאלה היום. רק מי שמאמין בעין הרע, אולי יוכל להבין מה קרה כאן.

גם לשרה קישון אין די מילים כדי לתאר את מיכל. שרה ואפרים קישון הכירו אותה מאז היתה ילדה, ותקופה מסוימת, שבין התיכון לבין הצבא, עברה מיכל בגלרייה של שרה קישון.

אבא זורח יוסף (טומי) לפיד בחתונת בתו הבכורה. בין לחיצת יד לחיוך לא שכח לגשת לדלת הכניסה, לבקש מהצלמים של כל העיתונים שלא לצלם. כי זו חתונה פרטית.

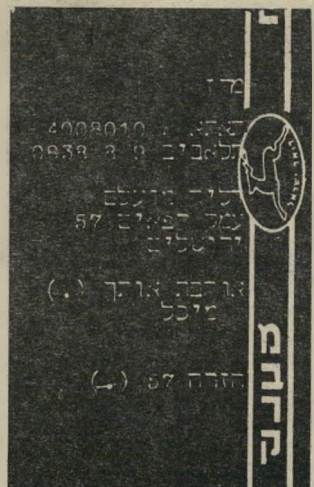
הריצפה וקוראת ערימת פתקים שמילכ כתבה לה במשך השנים. פעם הייתי כמה ימים בירושלים, ופיתאום קיבלתי מיכר ממיכל. לרגע נבהלתי, וכשפתחתי את המיכר היה כתוב בו רק: "אוהבת אותך. מיכל." זה הבן אדם, את מבינה?

אומרת שרה קישון: "היא לקחה משני ההורים שלה את כל הגנים הטובים, בלי אף גנם. אני יוצאת לרחוב ואני לא מבינה למה כל העיר לא באבל. אני מרגישה שאם מיכל איננה כבר, זה אבל גדול ונורא."

מיברק אהבה

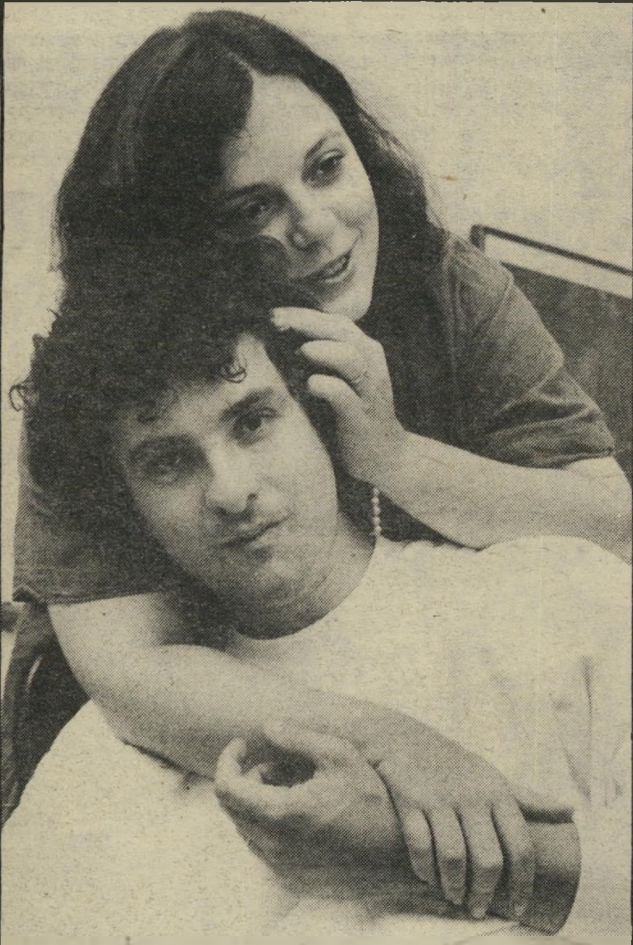
בדיוק לפני תישעה חודשים נישאו מיכל ויהושע (שוקי) דורבן, בחתונה נהדרת בחמאם. צלמת העולם הזה נשלחה לצלם א האירוע, אבל כשהגיע לשם ביקשו ממנה לעזוב, כי זה רבר מאוד פרטי. מספרת דליה, חברתה של מיכל: "יום אחד היא חזרה הביתה מאיזה מסיבה, נכנסה לדירה שלי ואמרה לי: 'היום פגשתי את מי שיהיה בעלי. עכשיו נראה אם הוא ישים לב אליי.'"

אחר כך נודע שבאותו ערב כתב שוקי מיכתב לירידה קרובה שלו, וסיפר לה שהוא מצא את אשתו. מאז היו ביחד. עד שטנדר, אבן הפי רדה בכביש, שוד במילטשטייהלומים וניידות מישטרה הפרידו ביניהם. דפנה, חברתה הטובה ביותר של מיכל, מצטרפת לשיחה ואומרת: "מיכל הבניסה בשוקי כליך הרבה אופטי מיות וכליך הרבה שימחת חיים, ועכ"

מיברק ששלחה לחברה ב רק שתי מילים: "אוהבת אותך."

ליד האופה עומדת שולמית לפיד, מרכיבה ראש. בעלה מנסה לתמוך בה. מאחוריהם שוקי דורבן, האלמן הטרי, ודפנה.

חברתה הטובה ביותר של מיכל. לעולם לא תהיה לי עוד חברה כמותה. אמרה דפנה. "מיכל היתה מיוחדת הוסיפה. אפשר לספר עליה רק דברים טובים!"

מיכל היתה נהגת טובה והיריה. אולי בגלל זה אף פעם לא דאגה כמי יוחד בעניין תאונות-הרכים. איכשהו היתה לה הרגשה שלה זה אף פעם לא יקרה, כי היא מקפידה על חוקי התנועה והיא לא משתוללת בכבישים. "כל יום אנחנו שומעים על תאונות דרכים ורואים תמונות בטלוויזיה", אומרת דפנה, "אבל אף פעם לא יכולתי לתאר לעצמי את הטרגדיה הנוראה שכל תמונה כזאת מספרת."

מיכל למדה פסיכולוגיה לתואר שני, באוניברסיטת בר-אילן, ועברה במועדון השיקומי בחולון. שוקי הוא אסיסטנט לפסיכולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, והוא עובד כפסנתרן-מלווה בבית-ספר למחול. היה להם חלום לפתוח יום אחד קליניקה משותפת, ולבלות ביחד, גם בימים וגם בלילות. היום נמצא החלום הזה במכונת מרר סקת בחניון-רכב בצפון תל-אביב.

לפני שבוע בוודאי חשב טומי לפיד על עתידו המיקצועי. שולמית בוודאי תהתה אם סיפרה השני, כחרס הנשבר, יהיה להיט כמו גיא אוני. טרדות של אנשים מאושרים. היום הם יושבים ברירה כרחוב לסל בתל-אביב ומאות אנשים באים לנחם אותם. כל מאות האנשים שמותה של מיכל השאיר חלל בליבם. אלא שאיש אינו יודע איך מנחמים הורים ובעל, שהעתיד נראה להם ריק.

אולי הם מאשימים את הנהג של הטנדר, אולי את השטרים שנסעו במהירות בכביש, אולי את השודרים, שבגללם היה האיוור הומה. אולי אין להם הכוח להאשים אף אחד. הקטל כורכים כבר הפך לחלק מחיינו, ובעוד האבל בבית לפיד רק התחיל, המשיכה הרעה החולה הזאת לתבוע קורבנות נוספים.